

Unele gânduri scurte referitoare la slujba în Adunare (Biserică)

Mesagerul Domnului

Cuvânt introductiv

La sfârșitul însemnărilor sale la cartea Deuteronomul, C.H. Mackintosh a scris:

O activitate mai insistentă și mai practică este necesară printre noi. Slujirii noastre îi lipsește deseori elementul profetic și pastoral. Când spunem elementul profetic ne referim la caracterul slujirii, care se ocupă cu conștiința și o aduce în prezența lui Dumnezeu. De o astfel de slujire avem nevoie înainte de toate lucrurile. Slujirea în mijlocul nostru este îndreptată prea mult spre înțelegere (minte) și prea puțin spre inimă și conștiință. Învățătorul se adresează minții, profetul se adresează conștiinței¹, păstorul se adresează inimii. Vorbim în general că ar fi posibil ca toate cele trei elemente să fie unite în slujirea făcută de un singur om. Și cu toate acestea ele sunt total diferite unul de altul. Acolo unde într-o adunare lipsește darul de profet și de păstor, învățătorii ar trebui să privească serios la Domnul și să-L roage pentru putere și competență să se poată ocupa cu inimile și conștiințele credincioșilor. Domnul fie preamărit, că El posedă toate darurile necesare, toată puterea și tot harul pentru slujitorii Lui! Tot ce avem noi nevoie este să-L așteptăm cu adevărat serios și sincer. Cu siguranță El ne va da harul necesar și aptitudinile necesare pentru fiecare lucrare de slujire, la care am fost chemați în Adunarea Lui.²

Din fericire sunt tot mai multe străngeri laolaltă în care slujirea are loc după modelul din 1 Corinteni 14. Dorim din inimă să ne încurajăm în privința aceasta, ca acolo unde este un dar, acesta să fie practicat. Cu toate acestea trebuie cu regret să atenționăm asupra faptului că în astfel de străngeri laolaltă carnea folosește ocazia și răpește timpul și astfel împiedică adevărata slujire, pe care o dă Capul prin aceia pe care El i-a ales să vorbească. În cazul în care aceasta este mai mult decât o excepție, acest lucru ar trebui stăvilit.

Introducere

Slujirea este practicarea unui dar. Aceia care în [pen]ultimul secol s-au adunat în Numele Domnului nostru Isus, au învățat aceasta și de la început le-a fost clar că un sistem clerical și un sistem în care numai un singur om face lucrarea, nu poate fi de la Dumnezeu, căci o astfel de practică este în contradicție cu Scriptura. Însă la fel de clar le-a fost și faptul că ar fi o

---

¹ Deseori se gândește că un profet ar fi numai acela care prezice evenimentele viitoare, însă o asemenea delimitare a expresiei este falsă. 1 Corinteni 14.28-32 dă cuvântului „profet” și „a profeti” un înțeles mult mai larg. Învățătorul și profetul stau strâns în legătură unul cu altul și în mod frumos. Învățătorul prezintă adevărul Cuvântului lui Dumnezeu, profetul îl aplică la conștiință. Păstorul cercetează în ce măsură și dacă slujba celor doi are efect asupra inimii și vieții fiecărui credincios.

² Tradus din cartea *Die fünf Bücher Mose*, Christliche Schriftenverbreitung, Hückeswagen, 2011, „5. Mose 26. Die persönliche Heiligkeit“, pag. 1204–1206.

greșeală dacă *oricine* face lucrarea de slujire prin Cuvânt, deoarece și așa ceva este împotriva Scripturii. Aceasta a fost confirmat corespunzător prin scrierile lor. În exercitarea slujirii prin Cuvânt noi folosim uneori astfel de metode carnale – sau metode asemănătoare -, ca să împiedicăm să nu ne expunem urmărilor asemănării noastre cu lumea și slăbiciunii spirituale care rezultă din aceasta, și astfel să ascundem adevărata noastră stare colectivă. Pe de o parte facem probabil înțelegeri omenești, ca de exemplu prin alegerea vorbitorilor; sau pe de altă parte putem numi bun gândul că oricine poate face o lucrare de slujire prin Cuvânt, sau ceva asemănător.

Este de asemenea posibil ca noi să devenim tot mai insensibili pentru lipsa de putere spirituală în străngerile laolaltă, atunci când suntem adunați ca prin aceasta Domnul să poată vorbi prin acela pe care El l-a hotărât (1 Corinteni 14). S-ar putea să fie o lucrare de slujire al cărei conținut este conform Scripturii, și cu toate acestea lipsește ceva, care nu ne-a fost dat, ceva de care avem nevoie. Dacă aceasta este starea noastră colectivă, atunci cu regret este foarte probabil că „slujesc în Cuvânt” aceia care pot vorbi bine, dar care nu au darul slujirii prin Cuvânt. Mesagerii Domnului cu un mesaj de la Domnul vor fi în acest caz împiedicați în vestirea mesajului (compară cu Hagai 1.13). Haideți să medităm împreună la unele aspecte importante cu privire la vestirea Cuvântului în Adunare.

Nu este o lucrare făcută de oricine

Fiecare credincios are unul sau mai multe daruri (1 Corinteni 12). Și dacă acestea sunt folosite este un câștig pentru serviciul creștin (serviciul divin). Unii au darul de a vesti public Cuvântul lui Dumnezeu, dar mulți nu au darul acesta. Noi nu avem voie să trecem peste ceea ce ni s-a dat (Romani 12.3-8), atât cu privire la măsura darului cât și cu privire la faptul că noi am proceda așa ca și cum am avea ceva, dar de fapt nu avem. Arhip de exemplu avea o slujbă care i-a fost încredințată:

- **Coloseni 4.17:** Și spuneți-i lui Arhip: „Ia seama la slujba pe care ai primit-o în Domnul, ca s-o împlinești!”

Eu presupun că aceasta era o slujbă care includea și slujirea prin Cuvânt. Lui Arhip i s-a încredințat ceva, și el a fost îndemnat să practice această slujbă și să nu devină delăsător în ea. Din principiul acesta noi toți putem trage foloase: să fi plin de râvnă în ceea ce am primit în Domnul. În orice caz este punctul esențial, că o slujire publică în Cuvânt este numai pentru aceia care au primit o astfel de slujbă în Domnul.

Probabil că unele citate de la frații din [pen]ultimul secol sunt ajutătoare pentru a înțelege punctul lor de vedere scripturistic referitor la această temă.

O slujire rânduită de oameni sau chiar numai din inițiativă proprie este întotdeauna nepotrivită în Adunarea lui Dumnezeu. Cine vrea să slujească aici, acela trebuie să fie echipat de Dumnezeu, învățat de Dumnezeu și trimis de Dumnezeu.³

Eu definesc slujirea creștină în concordanță cu Cuvântul lui Dumnezeu ca fiind practicarea unui dar spiritual. Slujirea prin Cuvânt este practicarea unui dar, care are Cuvântul ca subiect. [...] Slujire înseamnă mult mai mult decât că un credincios vorbește conform adevărului despre Cuvânt: ea este practicarea unui dar dat de Hristos [...] Carnea poate lucra în două privințe: în înfumurare, pentru înaintare, și în mândrie, care te face să dai înapoi de frică să nu fi încadrat ca închipuit. Ambele sunt false. [...] S-ar putea deci pune întrebarea: Nu se pot credincioșii înșela? – Desigur. Însă acolo unde ei se strâng simplu spre Numele Domnului și sunt învățați prin Cuvânt, un frate va chibzui bine dacă să se scoale și să slujească. Înfumurarea și mândria se poate găsi pretutindeni și întotdeauna sunt rele. Însă cu siguranță acolo unde Cuvântul lui Dumnezeu este cercetat cu seriozitate și aplicat cu înțelepciune, vorbirea este cea mai grea. Acela care nu a primit cu adevărat ceva de la Dumnezeu va fi acolo destul de sigur recunoscut ca atare. Și dacă acționarea creștină făcută în dragoste este prezentă, cu siguranță el va fi oprit să facă așa ceva.⁴

Nimeni dintre noi nu susține părerea că toți ar fi învățători sau profeți; numai aceia sunt, pe care Domnul îi dă și îi trimite.⁵

Nu este o întrebare referitoare la slujire și nici măcar o întrebare referitoare la ceea ce oamenii numesc „slujire programată”. Cine pune sub semnul întrebării „slujirea programată”? Și cine poate tăgădui totodată că Dumnezeu folosește și frați, care nu sunt cunoscuți pentru o astfel de slujire? Eu cred că Dumnezeu Își păstrează dreptul în Adunarea Sa – dreptul Său să ridice un om care să vorbească un cuvânt (și probabil cuvântul acesta este un cuvânt important) și care probabil nu va mai fi folosit de Dumnezeu pentru a vorbi; el a fost folosit de Dumnezeu numai pentru o anumită misiune.⁶

Aceasta este cu totul altceva decât o slujire pe care o poate face oricine și decât părerea că toți frații au voie să vorbească profetic într-o adunare. Părerea aceasta se bazează pe o interpretare falsă a textului din 1 Corinteni 14. În continuare un extras din scrierea excelentă [*Five Letters on Worship and Ministry in the Spirit*](#) de W. Trotter (în care este citată și sprijinită o scriere mai veche a lui G.V. Wigram):

---

³ C.H. Mackintosh, *Die fünf Bücher Mose*, Christliche Schriftenverbreitung, Hückeswagen, 2011, „2. Mose 4: Mose und Aaron“, pag. 263.

⁴ W. Kelly în „Christian Ministry“.

⁵ W. Kelly în *The Bible Treasury*, Anul 9, 1872–3, pag. 96.

⁶ W. Kelly, *Lectures Introductory to ... Acts, The Catholic Epistles and the Revelation*, pag. 317.

E. Am auzit că dumneavoastră afirmați că fiecare frate are aptitudinea de a da învățătură în adunarea credincioșilor.

W. Dacă aș fi făcut așa ceva, atunci aș fi tăgăduit acțiunea Duhului Sfânt. Nimeni nu are aptitudinea de a da învățătură, numai dacă Dumnezeu i-a dat un dar pentru aceasta.

E. Bine, însă dumneavoastră sunteți totuși de părerea că fiecare frate are dreptul să vorbească în Adunare, dacă el posedă aptitudinea pentru aceasta?

W. Nicidecum! Nici un om nu are un astfel de drept. Numai Duhul Sfânt are dreptul să acționeze [, și anume prin cine vrea El]. Un om poate posedea darul natural al vorbirii, dar dacă el nu poate „să placă aproapelui său spre bine, pentru zidire” [Romani 15.2], dacă el nu a primit un dar de har „pentru zidirea adunării” [1 Corinteni 14.12], atunci Duhul Sfânt nu l-a chemat să vorbească în adunare. Dar dacă totuși el o face, el dezonoarează pe Dumnezeu Tatăl, întristează pe Duhul Sfânt și desconsideră Adunarea lui Hristos. În afară de aceasta el arată egoismul lui.

E. Ce este deosebit în părerile la care țineți cu tărie?

W. Părerile mele „deosebite”? Considerați părere deosebită a mea, dacă eu cred că, deoarece Adunarea aparține lui Hristos, El i-a dat și daruri, prin care ea poate fi zidită și condusă corect, pentru ca ea să nu fie condusă greșit într-o direcție greșită și să nu-și piardă timpul, dacă ea ascultă cuvinte care nu sunt folositoare (chiar dacă ele după cum se știe pot fi foarte bune)?

E. Nu, recunosc că aceasta este corect; da, eu doresc să se năzuiască mai mult după aceste daruri ale lui Dumnezeu și să se aibă mai multă grijă să se interzică folosirea de alte mijloace, oricât de mult ar fi ele recunoscute pe baza aptitudinilor omenești și ale elocvenței.

W. Și eu țin cu tărie la faptul că Duhul Sfânt dă daruri așa cum vrea El și cui vrea El [vezi 1 Corinteni 12.11]. Darului celui mai mic ar trebui să i se deschidă ușa pentru practicarea lui așa cum se deschide celui mai mare dar și în afară de aceasta ar trebui ca practicarea darului unui frate nicidecum să nu împiedice practicarea darului altui frate.

E. Aceasta este de la sine înțeles.

W. Dumneavoastră spuneți: Este de la sine înțeles. Dar nici în biserica din Anglia⁷ și nici în corporațiile creștine mai mici nu se procedează conform cu 1 Corinteni 14. Permiteți-mi ca în legătură cu aceasta să spun că nici un dar al lui Dumnezeu nu trebuie să se

---

⁷ Remarca redacției: transpus la Germania, se poate gândi la bisericile mari.

aștepte de la recunoștință din partea Adunării, înainte ca el să poată fi exercitat. Dacă el este de la Dumnezeu, atunci El îl va recomanda și-l va confirma, și credinciosului îi rămâne numai să-l recunoască cu mulțumire.

E. Vreți să spuneți prin aceasta că nu există nici o îndreptățire la existență pentru o slujire reglementată?

W. Dacă prin „slujire reglementată” vreți să spuneți „slujire stabilită” (adică, că în fiecare adunare sunt din aceia, dotați de Dumnezeu ca să vorbească spre zidire, în număr limitat și sunt recunoscuți de credincioși), atunci eu recunosc aceasta. Dar dacă prin „slujire reglementată” înțelegeți o slujire exclusivă, atunci nu pot fi de acord. Prin slujire exclusivă înțeleg că anumite persoane sunt recunoscute ca numai ele să ocupe locul unui învățător, și în acest caz practicarea unui dar real, adevărat va apare ca fiind împotriva reguli. Astfel în bisericile engleze mari și de asemenea și în cele mai multe biserici libere o slujire făcută de două sau trei persoane, care sunt cu adevărat dotate de Duhul Sfânt, ar fi considerată contrar regulilor.

E. Cum justificați dumneavoastră diferențierea dumneavoastră?

W. Eu văd din Faptele apostolilor 13.1 că în Antiohia erau numai cinci bărbați, pe care Duhul Sfânt i-a recunoscut ca învățători: Barnaba, Simeon, Luciu, Manaen și Saul. Fără îndoială în strângerile laolaltă ale credincioșilor numai de la acești cinci bărbați se aștepta o vorbire și o învățătură. Drept urmare slujirea era stabilită, dar nu era o slujire exclusivă [care să fi fost făcută numai de acești bărbați]: căci atunci când Iuda și Sila au venit în Antiohia, ei au putut fără greutate să-și ocupe locul între ceilalți (Faptele apostolilor 15.32), așa că numărul învățătorilor recunoscuți a crescut.

E. Dar cum gândiți cu privire la propunerea unei cântări, rostirea unei rugăciuni sau citirea unui pasaj din Scriptură?

W. Și aceste lucruri ar trebui, ca toate celelalte, să aibă loc sub călăuzirea Duhului Sfânt. Este foarte regretabil dacă cineva propune egoist o cântare, se roagă sau citește un pasaj din Scriptură, fără să fie călăuzit de Duhul! Cine face astfel de lucruri, prin aceasta face cunoscut că el a fost mișcat și îndrumat de Duhul Sfânt, însă cine le face fără această călăuzire, acela procedează peste măsură. Dacă credincioșii înțeleg ce este părtașia, atunci ei vor ști și cât de serios și de greu este să conduci o adunare în cântare, rugăciune și așa mai departe. Să te adresezi lui Dumnezeu în numele adunării sau să propui o cântare, pentru ca prin aceasta adunarea să exprime înaintea lui Dumnezeu adevărata stare a inimii ei [sentimentele ei de moment], necesită multă înțelegere, respectiv călăuzire directă din partea lui Dumnezeu.⁸

---

⁸ W. Trotter, *Five Letters on Worship and Ministry in the Spirit* [1857], pag. 8–9.

În revista editată de W. Kelly *The Bible Treasury* a apărut în februarie 1858 următoarea recomandare pentru pliantul lui W. Trotter: „Cu mare bucurie recomandăm cititorilor noștri acest pliant clar, sănătos și potrivit ...”

În continuare un extras din J.N. Darby:

Vrem să ne amintim în locul acesta că niciodată nu a fost respinsă o slujire în mijlocul nostru stabilită dinainte, ci ea a fost mereu practică și recunoscută principal.⁹

Este clar că acești scriitori au respins gândul referitor la faptul că oricine ar putea face o slujire, la fel cum au respins „slujirea exclusivă” practică de sistemul clerical. Ei nu erau adepții interpretării că 1 Corinteni 14 prevede o slujire conform căreia fiecare ar putea face o slujire, sau că locul acesta ar lua în considerație că ar fi bărbați care numai ocazional ar fi „profeți”. Dacă am urma ordinea dată mai sus, referitoare la o „slujire stabilită”, aceasta ne-ar elibera de anumite slujiri pe care Dumnezeu nici nu ni le-a dat – cu toate că probabil nu s-a spus nimic contrar Scripturii. Acum vrem să ne ocupăm cu un alt aspect al slujirii.

Alergare fără mesaj

Este folositor și informativ să se citească 2 Samuel 18.19-32, unde găsim relatarea despre alergarea lui Ahimaat:

2 Samuel 18.19-32: Și Ahimaat, fiul lui Țadoc, a zis: „Lasă-mă acum să alerg și să duc știre împăratului, că Domnul l-a scăpat din mâna vrăjmașilor săi”. Și Ioab i-a zis: „Nu tu vei fi purtător de știri astăzi, ci altădată vei duce știri; dar astăzi nu tu vei duce știri, pentru că fiul împăratului a murit”. Și Ioab a zis etiopianului: „Mergi și spune-i împăratului ce ai văzut!” Și etiopianul s-a plecat înaintea lui Ioab și a alergat. Și Ahimaat, fiul lui Țadoc, i-a zis din nou lui Ioab: „Și, orice ar fi, lasă-mă, te rog, să alerg și eu după etiopian”. Și Ioab a zis: „De ce să alergi, fiul meu? Pentru că nu este o știre potrivită”. „Și, orice ar fi”, a zis el, „voi alerga”. Și Ioab i-a zis: „Alergă!” Atunci Ahimaat a alergat pe calea câmpiei și l-a întrecut pe etiopian. Și David stătea între cele două porți. Și străjerul s-a suit pe acoperișul porții, pe zid, și și-a ridicat ochii și a privit și iată un om alergând singur. Și străjerul a strigat și a spus împăratului. Și împăratul i-a zis: „Dacă este singur, sunt știri în gura lui”. Și el venea mereu și se apropia. Și străjerul a văzut un alt om alergând și străjerul a strigat la portar și a zis: „Iată, alergă un alt om singur!” Și împăratul a zis: „Și el aduce o știre”. Și străjerul a zis: „Văd alergarea celui dintâi ca alergarea lui Ahimaat, fiul lui Țadoc”. Și împăratul a zis: „Este un om bun și vine cu știre bună”. Și Ahimaat a strigat și a zis împăratului: „Pace!” și s-a plecat cu fața la pământ înaintea împăratului și a zis: „Binecuvântat fie Domnul Dumnezeuul tău care a dat în mâinile noastre pe oamenii care și-au ridicat mâna împotriva domnului meu, împăratul!” Și împăratul a zis: „Este pace pentru tânărul Absalom?” Și Ahimaat a răspuns: „Am văzut o mulțime mare, când a trimis Ioab pe slujitorul împăratului și pe mine, robul tău, dar nu știu ce era”. Și împăratul a zis: „Dă-te la o parte și stai aici!” Și s-a dat la o parte și a stat. Și, iată, a venit etiopianul. Și etiopianul a zis: „Știre pentru domnul meu, împăratul!”

---

⁹ Din *Collected Writings of J.N. Darby*, vol. 3, pag. 353, Bible Truth Publishers.

Mesagerul Domnului și mesajul Domnului

Pentru că Domnul ți-a făcut judecată astăzi înaintea tuturor celor care se ridicaseră împotriva ta“. Și împăratul a zis etiopianului: „Este pace pentru tânărul Absalom?“ Și etiopianul a zis: „Ca tânărul acesta să fie vrăjmașii domnului meu, împăratul, și toți cei care se ridică împotriva ta spre rău!“

Motivele centrale în această istorisire sunt:

1. Era unul care voia să transmită un mesaj (Ioab)
2. Erau unii care așteptau un mesaj (David și însoțitorii/prietenii lui).
3. A fost trimis un mesager competent (cușitul - etiopianul).
4. Mai era unul care a insistat să fugă, cu toate că pentru el nu era un mesaj corespunzător (Ahimaat).

Problema nu consta în faptul că Ahimaat nu era un mesager – el era într-adevăr. Problema consta în altceva.

Este deprimant să trebuiască să constați că după convingerea unor frați noi avem între noi pe unii frați care nu numai insistă să alerge, când nu sunt trimiși (din aceia ca Ahimaat), ci și din aceia care într-adevăr aleargă, cu toate că ei nu sunt mesageri. Într-o strângere laolaltă pentru zidire (conform cu 1 Corinteni 14) aceasta se poate remarca foarte bine. Nu că ei spun ceva fals, atunci când încearcă să slujească cu Cuvântul. Ci ei nu au nici o misiune și de aceea înfundă canalele binecuvântării la vestirea Cuvântului, pe care Capul vrea să le folosească. Ca să zicem așa, ei nu au calitatea lui Hagai: solul Domnului vine cu un mesaj al Domnului (Hagai 1.13). Unii credincioși vin de departe, parcurg distanțe mari, ca să ia parte la orele de adunare obișnuite sau la cele speciale, și au parte de această dezamăgire; mulți, care cunosc nevoia aceasta, suspină din cauza aceasta.

Nu vorbim aici de faptul că poți greși uneori, prin aceea că nu îți dai seama despre ce urmărește Domnul într-o anumită ocazie; aceasta se poate întâmpla oricărui slujitor al Domnului. Însă acum ne gândim la frați care nicidecum nu sunt mesageri, adică nu au darul de vestire a Cuvântului. Și în al doilea rând ne gândim la pericolul de a te ridica fără să fi însărcinat pentru aceasta – ci numai pentru simplul fapt că ai aptitudinea de a transmite mai departe un mesaj.

Mai sus am învățat că „slujirea este practicarea unui dar“. Fiecare creștin credincios are un dar sau mai multe (*charismata*, dacă așa se vrea spus), așa cum este prezentat în 1 Corinteni 12.7,11 și în Romani 12.4-8. Nu toate darurile includ și activitate publică; dar fiecare are ceva, și practicarea darului are loc în slujire. O slujbă în public necesită un anumit dar, și dacă cineva nu are acest dar, de ce încearcă el să practice un dar pe care nu-l are, pe care Hristos nu i l-a dat (Efeseni 4), pentru care Duhul nu-i dă nici o putere (1 Corinteni 12) și drept urmare practicarea lui nu este un serviciu divin real (Romani 12)? Noi dorim să oferim posibilitatea cuvenită pentru exercitarea oricărui dar, care se arată. Știm de asemenea foarte bine că există o măsură diferită pentru fiecare dar (Romani 12.3-6: „măsura credinței“). Un frate poate fi

foarte folositor în adunarea locală cu darul dat lui; și de asemenea el se va limita la aceasta, dacă nu gândește despre sine mai mult decât se cuvine (Romani 12.4).

Dacă ne comportăm cum se cuvine cu Scriptura ne vom supune la ce scrie în 1 Corinteni 14.29: „Doi sau trei profeți să vorbească, iar ceilalți să judece”, atunci când ne strângem laolaltă pentru „studiul Cuvântului”. Profeții (așa cum sunt descriși în 1 Corinteni 12) trebuie să vorbească, dar nu ca „profeți pentru o anumită situație sau un anumit timp” și nici atunci, dacă nu sunt dotați pentru slujirea în Cuvânt.

Să se țină seama cu atenție că și 1 Corinteni 14 nu descrie o slujire profetică legată de o anumită situație, la fel precum nu descrie o slujire de interpretare pentru o anumită situație. Cine voia să vorbească într-o limbă trebuia să aibă grijă să fie cineva care să traducă. Dacă nu era cine să traducă, el nu trebuia să vorbească în altă limbă (1 Corinteni 14.27,28). El nu se putea aștepta ca Domnul să trimită un „translator pentru situație”. Vorbitorii în limbă, interpretatorii limbilor și profeții sunt dotați cu un dar care este permanent în ei. Prin aceasta și din 1 Corinteni 14 este clar că este greșit să ne gândim la vorbitori în limbi, la interpretatori ai limbilor și la profeți „pentru situații deosebite”¹⁰; un astfel de gând este împotriva învățaturii Scripturii, conform căreia slujirea este practicarea unui dar.

1 Corinteni 12 („Duhul puterii”), 1 Corinteni 13 („Duhul dragostei”) și 1 Corinteni 14 („Duhul cumpătării”) constituie un pasaj deosebit în epistolă. Limbile, cunoașterea și profeția în capitolul 13 se referă la darurile corespunzătoare vorbirii în limbi, al cunoașterii și al înțelepciunii din capitolul 12. Prin limbi în 1 Corinteni 13.8 nu este vorba de limbi în general, care vor înceta, când va veni Domnul, ci de vorbirea în limbi care „încetează” (se sfârșesc) atunci când la sfârșitul timpului apostolic vor înceta și celelalte daruri ale semnelor. În contrast cu acestea se spune despre darurile cunoașterii (Cuvântului) și al profeției că ele vor fi „desființate” când va veni desăvârșirea. „Desființat” arată spre un act de terminare – în contrast cu „încetarea” darului vorbirii în limbi. Însă dragostea nu va pieri niciodată; aceasta nu înseamnă că dragostea va fi întotdeauna activă, ci că ea va rămâne să existe veșnic. Deci: limbile au încetat deja, cunoașterea și profeția continuă să existe până va veni Domnul, și dragostea rămâne veșnic. Dacă ținem cu tărie la contextul acestor trei capitole, aceasta ne va fi de mare folos la înțelegerea acestor întrebări.

William Kelly scrie în privința aceasta:

---

¹⁰ Nota redacției: S-ar putea crede că această afirmație stă în contradicție cu ceea ce W. Kelly scrie mai sus:

Eu cred că Dumnezeu își păstrează dreptul în Adunarea Sa – dreptul Său să ridice un om care să vorbească un cuvânt (și probabil cuvântul acesta este un cuvânt important) și care probabil nu va mai fi folosit de Dumnezeu pentru a vorbi; el a fost folosit de Dumnezeu numai pentru o anumită misiune.

Contradicția aparentă se clarifică astfel: R.A. Huebner vorbește despre regula pe care o găsim în Cuvântul lui Dumnezeu: Dumnezeu a dăruit anumite daruri și lucrează prin aceste daruri, și aici este așa, că nu fiecare are un dar pentru slujirea prin Cuvânt. Pe W. Kelly îl interesează să arate: Dumnezeu are dreptul să facă excepții, când consideră El, și în mod excepțional El poate folosi cândva pentru un singur cuvânt pe un frate care nu are darul special. Este asemănător ca la darul semnelor: principial acestea nu mai sunt, însă Dumnezeu își rezervă dreptul ca într-o situație de excepție să facă încă o dată o minune printr-un frate.

Dacă mergem la capitolul 14, acolo nu vedem principiul (pe care îl găsim în capitolul 12), și nici energia din capitolul 13, ci practica, aplicarea marelui adevăr. Însă în capitolul 14 nu auzim prea multe despre daruri – amintesc aceasta, deoarece nu demult timp aceasta a fost contrazis cu vehemență. Dumnezeu pornește de la premisa că noi am citit capitolul 12. Căci El nu scrie Cuvântul ca să cruțe pe oameni de greutatea ...

Darurile, despre care apostolul a vorbit în capitolul 12, sunt considerate în capitolul 14 ca premisă. Să argumentezi că în capitolul 14 nu se găsește nimic de felul celor din capitolul 12 nu este altceva decât nebunia necredinței.¹¹

Profeții din 1 Corinteni 14 sunt aceiași profeți ca cei din 1 Corinteni 12. Cred că ne va face bine să înțelegem încă odată ce înseamnă profetia în Adunare. În comentariul său „Christian Ministry” W. Kelly scrie:

Apostolul începe cu profetia; aceasta este realmente forma cea mai înaltă a instruirii divine, care nicidecum nu are în mod necesar ca și conținut lucrurile viitoare. Într-adevăr profetia vorbesc și despre lucruri viitoare dar slujba profetilor nu constă în aceasta. Pe de altă parte ar fi o greșeală mare să consideri profetia numai ca pe o slujbă generală de zidire. Versetul amintit din 1 Corinteni 14 nu ne dă o definiție a profetiei, ci o descriere; aceasta înseamnă, el nu ne spune ce este profetia – și aceasta este totul (!) -, ci el ne descrie ce este ea în comparație și în contrast cu vorbirea în limbi. Vorbirea în limbi nu zidește pe credincioși, profetia însă îi zidește. Cu toate acestea sunt desigur slujitori care zidesc sufletește Adunarea, fără să profetească. Căci fără îndoială este ziditor când cineva întărește sufletul prin prezentarea lui Hristos și a dragostei Lui; la fel este și când frații și surorile sunt muștrați/mustrate în sens bun, sau învățați/învățate. Însă aceste ultime slujiri nu sunt profetii; acestea aduc conștiința unui om în prezența lui Dumnezeu, prin care sufletul simte că este glasul lui Dumnezeu care le vorbește și descopere înaintea lui Dumnezeu toate gândurile, motivele, sentimentele – pe omul întreg. Aceasta este profetia! Unele slujiri se apropie desigur mai mult de aceasta; însă aceasta este puterea propriu-zisă a profetiei. Aici în 1 Corinteni 14 avem dovada. Un străin, care vine într-o Adunare în care se vorbește în limbi, ar putea gândi că oamenii sunt ieșiți din minți. Ce blamare pentru credincioșii din Corint! În felul lor de gândire copilăresc au gândit într-un mod foarte omenesc: „Dacă Dumnezeu ne-a dat limbile, atunci să le și folosim. Și deoarece nu este nici un loc care este așa de important precum este Adunarea, de aceea trebuie ca vorbirea în limbi să fie practică și în Adunare.” Un singur gând îndreptat spre Hristos, un singur simțământ pentru Biserică i-ar fi păzit de această greșeală. Căci în ce măsură vorbirea în limbi promovează gloria lui Hristos în Adunare? Îi zidește pe aceia care se strâng în Numele Domnului? Nicidecum! Dacă credincioșii din Corint ar fi privit sinceri la Hristos și s-ar fi gândit la ai Săi, atunci ei nu ar fi ajuns la o astfel de idee. Și astfel ei s-au rătăcit, căzând pradă sursei cele mai frecvente a rătăcirii: ei s-au gândit la ei

---

¹¹ W. Kelly, *The Action of the Holy Spirit in the Assembly*, pag. 39–40.

înșiși și la propria lor importanță. Ei aveau darul vorbirii în limbi și gândeau că trebuie să-l practice, pentru că așa voiau ei! Putea cineva să le interzică aceasta? Nu era Dumnezeu Cel care le-a dat darul acesta? Vedem deci aici o acționare în independență, și anume nu fără o justificare rațională, însă fără un cuvânt concret al lui Dumnezeu și chiar fără nici un simțământ spiritual, care este absolut necesar pentru aplicarea bună a adevărului. Credincioșii din Corint procedau omenește, chiar copilărește; ei nu erau spirituali, ci carnali; ei argumentau în loc să creadă. Și totul era fals.

Aceasta l-a determinat pe apostol să descrie un cu totul alt caz: un om vine în Adunare și aude cum ei nu vorbesc în limbi (pe care nimeni nu le înțelege), ci cum profetesc. Ce diferență! Toate tainele inimii devin descoperite – și efectul asupra celui neinițiat sau necredincios este: el cade cu fața la pământ și simte că Dumnezeu este cu adevărat între ei! Atins de Cuvântul lui Dumnezeu, conștiința lui va avea o întâlnire cu Dumnezeu!

Noi trebuie să ținem seama că creștinii credincioși din timpul acela erau înconjurați de păgâni și de iudei – unii crescuți cu nebunia multor idoli și multor stăpâni, care din punct de vedere moral nu erau mai presus de ei, ci mai adânc decât ei; ceilalți obișnuiți cu moralizarea seacă și rece despre Lege și profeți. Ce schimbare era pentru ei, ca acum să întâmpine pe adevăratul Dumnezeu cu inima și conștiința! Efectul a fost uriaș pentru ei, în mod deosebit pentru sârmanii păgâni. Acești oameni s-au prăbușit formal înaintea Dumnezeului viu și adevărat, care le-a descoperit în felul acesta tainele inimii lor. Recunoaștem aici ce este profetirea în ceea ce privește natura ei. Nu este vorba de a spune ceva despre lucruri viitoare, a căror împlinire trebuie așteptată. Aceasta nu este profetirea la care se referă apostolul. În situații deosebite profetirea se poate referi la lucruri viitoare, dar nu acesta este caracterul pe care noi ar trebui să-l așteptăm în zilele noastre. Eu nu cred că cineva, care profetește astăzi lucruri viitoare, face aceasta sub călăuzirea Duhului Sfânt – din simplul motiv că toate lucrurile de viitor, care sunt importante pentru Dumnezeu și pentru om, sunt conținute deja în Cuvântul scris. Ceea ce rămâne este celălalt înțeles: și anume că adevărul lui Dumnezeu este prezentat conștiinței omului și el îl descoperă deplin pe om; că este Dumnezeu Cel care îi vorbește aici prin om. Nu văd nici un motiv să te îndoiești de faptul că Dumnezeu în bunătatea Lui facilitează încă aceasta – chiar dacă probabil rar și în dimensiuni reduse; nu mă îndoiesc că principiul are încă valabilitate și rămâne activ, atâta timp cât Dumnezeu are pe pământ o mărturie și un câmp de lucru.

În măsura în care profetirea nu se referă la viitor, slujba profetică există și astăzi. Profetii au darul acesta, și ei sunt aceia despre care vorbește 1 Corinteni 14.

Dacă este clar că cineva nu are nici un dar profetic, adică nu este profet, dar el insistă totuși să vorbească, atunci lui i se poate ajuta prin aceea că i se spune că el nu are un astfel de dar. Dacă aceasta rămâne fără efect, atunci se pot aplica și măsuri mai severe.

De altfel Ahimaaț era cu adevărat un trimis. Aici avem deci problema că un mesager adevărat insistă să alerge fără să fie trimis! Ioab i-a zis lui Ahimaaț că nu este o știre potrivită pentru el,

Mesagerul Domnului și mesajul Domnului

deoarece fiul împăratului era mort. Ahimaat descindea într-adevăr de pe o linie bună, linia lui Țadoc și a marelui erou de război și a preotului Pineas (fiul lui Eleazar, fiul lui Aaron), păzitorul pragului cortului întâlnirii, care era plin de râvnă, cu râvna Domnului Dumnezeuului său. Sunt tocmai acești fii ai lui Țadoc, care din pricina credințioșiei lui Pineas vor exercita slujba de mare preot în timpul Împărăției de o mie de ani (Ezechiel 40-48) sub preoția-Melhisedec a lui Hristos. Însă nimic din acestea nu l-au calificat pe Ahimaat ca să alerge fără să primească o misiune de trimis. Un mesaj era numai pentru cușit (etiopian). Și tu – chiar dacă tu nu ai un nume mare: dacă Domnul te trimite, atunci ar trebui să te duci!

Observă că etiopianul s-a prosternat înaintea celui care i-a dat mesajul. Cât de important este acest fapt: să primești un mesaj, să primești o misiune pentru îndeplinirea ei și să te prosterni înaintea dăătorului acestui mesaj (2 Samuel 18.21).

Însă cu regret Ahimaat s-a decis să fugă și să insiste pentru aceasta înaintea lui Ioab. Răspunsul lui Ioab a venit de fiecare dată tot mai scurt și în final el a renunțat să i se mai împotrivescă și în cele din urmă zice: „Aleargă!”

Înainte de a ne ocupa cu comportarea lui Ahimaat, atunci când a ajuns la David, să medităm la citatul următor:

Primind un dar în nici un caz nu ți se oferă în vreun fel o independență. Dimpotrivă, slujitorul care vrea să folosească cu credințioșie darul oferit lui, și numai pentru Domnul, trebuie să aștepte necondiționat indicația Domnului cu privire la locul, timpul și conținutul folosirii darului. Cred că în privința aceasta eșuează mulți frați talentați. Cu privire la aceste puncte ei își permit să fie călăuziți de situațiile respective și de impresiile lor proprii, decât după intenția Domnului, pe care ei ar putea-o afla prin credință. Sunt diferite feluri de slujiri, dar este același Domn. De aceea în exercitarea darului meu trebuie la fiecare slujire, pe care o fac, să fiu convins de a fi exact acolo unde Domnul mă vrea, și că pentru mine a venit momentul precis pentru a sluji; de asemenea, că eu am tema corectă. Cât de spiritual și plin de putere ar deveni fiecare slujitor, dacă el ar fi călăuzit în felul acesta sensibil de către Domnul! Sau mai bine invers: cât de mult ar trebui să se simtă ca lipsă mare în slujire, dacă nu se corespunde viu și consecvent acestei responsabilități! Cât de des neglijarea ei a condus la călăuziri cu lipsuri ale adunării și la predici fără folos, care sunt o rușine pentru Adunarea creștină! Nu că trecerea cu vederea a acestei responsabilități conduce întotdeauna că nu mai este felul de gândire curat – nicidecum. Dar dacă ea este trecută cu vederea – nu, dacă ea nu este respectată cu strictețe -, devii tu însuși etalonul pentru gândurile și dorințele proprii, și nici locul nici timpul și nici tema nu mai sunt alese ținând realmente seama de intențiile Domnului, ci se va ține seama numai de gândurile proprii. Într-un astfel de caz pentru o persoană individuală dusă în rătăcire ar putea să pară ca totul fiind foarte potrivit, în timp ce pentru Adunare este total deplasat și nezditor.¹²

---

¹² Din „Ministry“ în *The Girdle of Truth*, Anul 8, 1864, pag. 368–369.

Deci Ahimaat pornise la drum și era un alergător iute (2 Samuel 18.23). Cineva mi-a povestit odată că la el erau străngeri laolaltă ca în 1 Corinteni 14.29 și că apoi un anumit frate a fost mereu în călătorie, până când în cele din urmă nu au mai fost străngeri laolaltă. Este acesta un ajutor scripturistic? Am folosi și noi un astfel de antidot dacă ar avea loc un abuz la frângerea pâinii, atunci când ne străngem să frângem pâinea?

Ahimaat l-a depășit pe cușit și s-a apropiat de împărat. Santinela a recunoscut alergarea deosebită și a zis, este vorba de Ahimaat. David a zis: „Este un om bun și vine cu o știre bună” (2 Samuel 18.27). Și noi vom reacționa la fel? Cine ne aduce vești bune, este un om bun! Să fim veghetori și să judecăm această atitudine în noi înșine. Să ne păzim să admirăm persoane și simpatizanți și să prețuim numai mesajele „bune” și pe mesagerii „buni”!

Nu se spune că Ahimaat s-a plecat înaintea aceluia care i-a dat misiunea (așa cum a făcut cușitul); el s-a plecat însă înaintea aceluia căruia i-a dus mesajul (ceea ce nu se relatează despre cușit). Deoarece aici este vorba de o relatare din Cuvântul lui Dumnezeu, sunt numite, respectiv lăsate la o parte toate detaliile, după cum ele ne sunt folosite în sens spiritual. În acest caz, cred eu, se face aluzie la acela căruia trebuie să îi fim plăcuți: celui care trimite, nu celor care primesc.

După aceea el a dat mesajul lui – un mesaj care în cea mai mare parte a lui, chiar dacă nu era complet, corespundea faptelor. Dar mai era ceva, care îl interesa în mod deosebit pe împărat: cum îi mergea lui Absalom? Acum s-a constatat că Ahimaat nu era trimis cu adevărat. El nu avea nici un mesaj! El vorbea, într-adevăr, și în ceea ce spunea nu spunea nimic fals; cu toate că este foarte ciudat că el nu știa nimic cum îi mergea lui Absalom. Probabil el era unul din aceia care întotdeauna se retrag, atunci când este stringent necesar să se spună ceva. În felul acesta se poate îngriji de calitatea proprie de a fi simpatizat. Aceasta este o metodă pe care unii o „aprobă” cu cuvinte ca acestea: „predică pe Hristos!” – ca și cum predicarea a ceea ce se cuvine lui Hristos nu ar fi „predicarea lui Hristos”. Într-o epistolă, în care se dau indicații de comportare omului lui Dumnezeu în timpuri de decădere, se spune: „Vestește Cuvântul” (2 Timotei 4.2). Vom face bine să ținem seama de aceasta și să nu reducem slujirea în Cuvânt la ceea ce place urechii oamenilor.

Răspunsul dat lui Ahimaat este: „Dă-te la o parte și stai aici!” (2 Samuel 18.30). Ahimaat risipea numai timpul împăratului. Și oriunde se întâmplă ca mesagerii lui Dumnezeu să se prezinte în felul acesta, nu este și astăzi acesta un răspuns potrivit pentru ei? Poate fi corect să se anuleze orele de zidire ținute conform cu 1 Corinteni 14, numai pentru că există Ahimaati, care le folosesc abuziv? Trebuie suportată această comportare? Sau nu ar trebui să li se spună și lor: „Dă-te la o parte ...”?

După aceea a venit cușitul și mesajul lui era în prima parte a lui în mare parte identic cu cel al lui Ahimaat. Dar după aceea a venit întrebarea: Ce este cu Absalom? Și etiopianul acesta a adus vestea sa în duhul din Hagai 1.13 – ca „solul Domnului a vorbit prin mesajul Domnului”; el a zis: „Ca tânărul acesta să fie vrăjmașii domnului meu, împăratul, și toți cei

care se ridică împotriva ta spre rău!” Și David, în loc să răsfoiască plictisit în Biblia lui, sau să privească în jur la ceilalți oameni, sau să se miște încoace și încolo pe scaunul lui, în timp ce vorbirea continua, era „foarte impresionat”. Căci aici era un mesaj pentru el!

În Noul Testament citim: profeții să vorbească doi sau trei. Ah, de am recunoaște mai mult prezența Domnului Isus în mijlocul sfinților Săi adunați în jurul Lui, acolo unde acești doi sau trei (nu unul sau patru) sunt martori ai prezenței Sale, ca să ne slujească! Atunci ar putea chiar să ne curgă lacrimi – ca la David (2 Samuel 18.33).

Când Pavel a scris scrisoarea către credincioșii din Galatia, nu era aceasta „predicarea lui Hristos”? Când Ioan a scris celor șapte biserici (adunări) (Apocalipsa 2-3), nu era aceasta „predicarea lui Hristos”? Când Pavel a scris credincioșilor din Corint: „Căci n-am avut de gând să știu între voi altceva decât pe Isus Hristos și pe El răstignit”, el nu a aplicat aceasta numai la vestirea de bază și simplă a mesajului crucii, ci prin aceasta a vrut să spună că el – împuternicit prin Duhul Sfânt – a făcut toată slujirea sa având țelul să ducă la dispariție „pe omul dintâi” și „carnea” și să glorifice pe „Omul al doilea”. Acolo unde asemănarea cu lumea crește în gândire și dorințe, în comportare și relații, în îmbrăcăminte și așa mai departe, acolo se disprețuiește în aceeași măsură orice slujire care aplică pe „Hristos și El răstignit” la această asemănare cu lumea și la egoism, care sunt așa de caracteristice pentru omul dintâi.

Ahimaat era un om cu o „slujire pozitivă”, așa cum ar formula unii. Se pare ca și cum noi am avea astăzi probleme cu aceasta; noi preferăm să auzim întotdeauna „slujiri pozitive”, care nu ne mustră și ne lasă în pace cu gândirea și acționarea noastră lumească. Însă în felul acesta întărim carnea. Și în cele din urmă ajungem la părerea că Ahimaat a fost trimis cu adevărat, în mod deosebit pentru că noi nu găsim nimic contrar Scripturii în expunerea lui. Însă mai bine ar fi dacă noi am sta o jumătate de oră liniștiți înaintea Domnului și am aștepta de la El să ne dea o slujire după voia Lui, chiar dacă timpul se scurge. În orice caz așteptarea ar fi un exercițiu spiritual folositor.

Să medităm la valoarea pe care o are o slujire în Cuvânt corectă, deoarece este ziditoare; și prin harul lui Dumnezeu să tragem foloase dintr-o astfel de slujire.

Mesajul Domnului

Este slujirea de corectare conform Scripturii?

Mă trec fiori când aud oameni spunând: „Dragă domnule cutare”. Probabil că în rest exprimarea este însoțită de amabilitate și respect, dar eu nu cred că ei ar fi vorbit astfel despre Pavel sau Apolo – cu toate că ei ar fi fost foarte prețuiți în dragoste pentru lucrarea lor – dacă harul și puterea sfântă, care pun conștiința în prezența lui Hristos, ar fi fost active.¹³

Pavel a scris în ultima lui scrisoare, când decăderea își făcuse deja cuibul: „Vestește Cuvântul” (2 Timotei 4.2). Dar ce înseamnă Cuvântul acesta? Și care sunt însușirile lui?

- **2 Timotei 3.16,17:** Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și folositoare pentru învățatură, pentru convingere, pentru îndreptare, pentru instruire în dreptate, ca omul lui Dumnezeu să fie împlinit, deplin pregătit pentru orice lucrare bună.

Aceste patru funcții ale Cuvântului lui Dumnezeu [învățătura, convingerea, musturarea și instruirea] sunt necesare, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie deplin capabil. Desigur noi avem nevoie să aplicăm la noi înșine aceste patru aplicații ale Cuvântului lui Dumnezeu. Noi toți avem nevoie ca aceste cuvinte să lucreze asupra noastră în timp ce le citim și le studiem. Și dacă există libertate în Duhul pentru vestirea Cuvântului, atunci îndrumarea apostolului „predică Cuvântul” ne conduce și la faptul că vestirea conține dovedire, musturare și instruire în dreptate.

Cu regret sunt creștini credincioși care nu vor să audă de slujirea corectivă, care cercetează conștiința. Și alții, care predică Cuvântul, sunt de părere că cel mai bine este „să predici pe Hristos” (compară cu: „predică Cuvântul”) și dragostea Lui – presupunând că aceasta este suficient pentru nevoi [ale credincioșilor]. Eu cred că Scriptura, dacă o cercetăm sub aspectul slujirii, nu sprijină un astfel de mod de a vedea lucrurile. Este important să cunoaștem gândurile lui Dumnezeu la felul cum trebuie să întâmpinăm nevoile și starea credincioșilor, căci altfel Dumnezeu nu primește onoarea care I se cuvine, și decăderea, care a devenit deja evidentă pretutindeni, va înainta tot mai mult.

Din Ioan 4 învățăm că conștiința este „locul de pătrundere al adevărului”. Fiecare slujire ar trebui să aibă în vedere aceasta. J.N. Darby a spus:

Dumnezeu lucrează adevărata autoritate asupra conștiinței. Adevărul este autoritate. Însă oamenii vor mai bine ceva care îi cruță de exercițiul inimii și conștiinței înaintea lui Dumnezeu. Dacă omul predică prin propria lui autoritate, conștiința rămâne departe de Dumnezeu, și omul este independent de Dumnezeu. Însă aceasta coboară pe om pe o

---

¹³ Din „A few remarks connected with the Presence and Operation of the Spirit of God in the Body, the Church” din *Collected Writings of J.N. Darby*, vol. 3, pag. 319.

treaptă inferioară aceleia a ceea ce el trebuie să fie, căci adevărata lui poziție este să fie dependent de Dumnezeu. *Aceasta* este adevărata glorie a omului. Conștiința trebuie adusă în contact cu Dumnezeu. Și fiecare slujire, care obține aceasta, este adevărata slujire. *Orice slujire care nu face exact aceasta sau are ca țel aceasta, nu este de la Dumnezeu*, deoarece ea pune ceva între suflet și Dumnezeu. Dacă o slujire este adevărată, atunci ea îl aduce pe Dumnezeu prin Cuvânt direct la conștiință. Dimpotrivă, o slujire falsă stă între Dumnezeu și conștiință. Dacă ținem seama de aceasta, vom fi capabili să constatăm diferența și imediat să recunoaștem dacă o slujire este adevărată sau nu.¹⁴

În Anexa 1 sunt studiate mai exact unele gânduri care vor să dea la o parte slujirea de corectare.

Trebuie noi să ne ocupăm cu lipsurile noastre?

Se spune: Noi nu trebuie să ne ocupăm cu lipsurile noastre. – Vrea prin aceasta să se spună, că nu trebuie să vorbim despre ele? Însă Domnul a făcut aceasta. Deoarece noi am căzut de la dragostea dintâi, El a ocupat poziția unui judecător. Aceasta este o poziție pe care El o păstrează până când El va veni, și nu este nici un moment în care El să nu o ocupe și să nu urmărească să corecteze pe slujitorii Lui: „Eu mustru și disciplinez pe toți câți îi iubesc. ... Cine are urechi să audă ceea ce Duhul spune adunărilor” (Apocalipsa 3.19,22).

Se spune: Noi nu trebuie să ne ocupăm cu lipsurile noastre. – Dacă avem înaintea ochilor lipsurile (de ce nu le numim de fapt păcate, așa cum face Dumnezeu?) noastre, aceasta ne face nefericiți și triști, în timp ce noi vrem să mergem acasă fericiți și mulțumiți de la străngerile noastre laolaltă. – Nu recunoaștem noi că de fapt înapoia acestora stă eul nostru? *Eul* nostru dorește să fie fericit și mulțumit, și anume fără să audă de „nuia” (Mica 6.9) și de muștrările de care avem nevoie așa de mare. Aceasta nu este dragostea dintâi; dragostea dintâi se caracterizează tocmai prin aceea că noi uităm eul propriu și ne preocupăm cu obiectul sentimentelor noastre. Domnul ne-a vorbit tot timpul, dar noi nu ascultăm de „nuia”. Probabil simțim ceva, dar noi nu auzim mesajul.

În casa noastră vin unele reviste sau prin slujirea profetică auzim unele lucruri despre starea noastră și strigăm: Destul! Aceasta nu este Hristos! Predică pe Hristos și dragostea Lui! – Cât de trist este faptul acesta. (Ca și cum predicarea a ceea ce se cuvine lui Hristos nu ar însemna predicarea lui Hristos.) Vine o astfel de atitudine din cauză că noi avem gândul Domnului referitor la Apocalipsa 2 și 3? Ce este adevărata noastră stare, dacă respingem muștrările lui Dumnezeu și chemările la pocăință sub pretextul că noi ar trebui să predicăm pe Hristos și lucrarea Sa, și dacă totodată dăm la o parte slujirea de corectare, care cercetează conștiința? Cu cât medităm mai mult la aceasta, cu atât mai neliniștiți ar trebui să devenim referitor la gândul, cât suntem de spirituali.

---

¹⁴ J.N. Darby, din „Try the Spirits—Christ the Test. 1 John iv” în *The Girdle of Truth*, Anul 2, 1857, pag. 260–261. [sub titlul „Nine Lectures on the First Epistle of John” 1882 editată de W.H. Broom, London; publicată și în *Collected Writings of J.N. Darby*, pag. 57.]

Edward Dennett a remarcat:

Deseori ești ispitit – pentru a evita discuții în Adunare -, mai bine să curmi întrebări sau chiar să ascunzi păcate sau de dragul păcii să ții mai mult seama de prestigiul oamenilor decât de faptul că Hristos cu ochii Lui ca para focului pătrunde totul: „Toate sunt goale și descoperite înaintea ochilor Aceluia cu care avem a face” (Evrei 4.13).¹⁵

Sunt mai multe căi pentru împiedicarea slujirilor de corectare. Una din ele este să numești „legalism” această slujire. Însă aceasta nu trebuie să ne deranjeze, căci mulți vorbesc așa ca să-și liniștească conștiința lor rea. Legalism înseamnă că, carnea năzuiește să împlinească prescripțiile lui Dumnezeu. Noi nu sprijinim aceasta, și la fel de puțin sprijinim regulile stabilite de oameni, simple adaptări carnale sau inimi și conștiințe necercetate. Dimpotrivă noi sprijinim ideea de a avea grijă ca Domnul să ne poată vorbi printr-o slujire despre umblarea și despre starea noastră. Suntem de părere că este o respingere a unei căi de har a lui Dumnezeu, dacă dăm la o parte sau condamnăm o slujire de corectare. Dumnezeu dorește să ne vorbească printr-o astfel de slujire și să ne corecteze pentru gloria Sa și spre binecuvântarea noastră. Noi spunem deseori: să punem alifie pe ochii noștri (Apocalipsa 3.18). – Dar dacă un profet ne vorbește, câți dintre noi sunt gata să-l „lovească cu limba” (Ieremia 18.18)? Aceștia vin deseori repede cu cuvântul „legalitate”.

- **1 Tesaloniceni 5.19,20:** Nu stingeți Duhul; nu disprețuiți profețiile.

Gândim noi că această atenționare a fost necesară pentru că „Hristos și dragostea Sa” trebuiau predicate? Eu cred că Pavel cu atenționarea lui a avut în vedere un pericol pretutindeni prezent: pericolul de a desconsidera slujirea profetică, care descoperă inimile noastre și starea noastră în prezența lui Dumnezeu.

Întristarea Duhului pare să se refere la comportarea fiecăruia în parte; dar *stingerea Duhului* se referă la acțiunea noastră comună, pentru ca prin aceasta să împiedicăm o slujire care are ca temă ceea ce se cuvine și ce nu se cuvine lui Hristos. Noi putem stinge Duhul, prin aceea că nu ascultăm de porunca Domnului:

- **1 Corinteni 14.29:** Doi sau trei profeți să vorbească, iar ceilalți să judece.
- **1 Corinteni 14.37:** Dacă cineva se consideră a fi profet sau om spiritual, să recunoască cele ce vă scriu, că sunt poruncă a Domnului.

De altfel nu există darurile necesare, pentru ca 1 Corinteni 14.29 să fie practicat în fiecare loc. Sunt însă multe ocazii în care noi înlocuim ordinea divină prin ordinea noastră.

---

¹⁵ E. Dennett, din „Revelation 2,2.3” în *The Visions of John in Patmos: being Notes on the Apocalypse*.

„Mai întâi trebuie câștigată inima”

Se spune: Mai întâi trebuie câștigată inima. – Desigur această afirmație merită să fie studiată mai serios de către noi. Dacă prin această afirmație se dorește înlăturarea slujirii de corectare, atunci ea este folosită în opoziție cu mărturia profetică vechi-testamentală din timpurile de decădere și în opoziție cu metodele apostolilor, atât înainte cât și după ce decăderea a apărut; și la fel și în opoziție cu ultimele mesaje ale Domnului nostru adresate celor șapte adunări (Apocalipsa 2-3) într-un timp de decădere. Suntem conștienți că o inimă care nu a fost câștigată nu vrea să reacționeze la slujirea de corectare. Este însă în totală opoziție cu mai multe exemple din Scriptură, dacă se caută împiedicarea slujirilor de corectare atâta timp până când este o stare generală, care ar putea fi descrisă cu cuvintele: „Inima a fost câștigată”. Se poate deduce o părere de felul acesta despre slujire din exemplul Domnului din Apocalipsa 2 și 3? Să ne gândim în mod deosebit la scrisoarea către Laodiceea. Am face bine să învățăm din exemplul Domnului și să practicăm acest exemplu. Prin aceasta nu vrea să se spună că de fiecare dată când se face o slujire, ea trebuie să decurgă exact după modelul acesta. Dacă există libertate adevărată a Duhului, atunci totalitatea slujirilor în Adunare în ansamblu vor conține și celelalte elemente diferite din scrisorile adresate celorlalte biserici (adunări).

Noi nu trebuie să ascundem faptul că majoritatea serviciilor au respectat foarte bine criteriul „mai întâi inima trebuie câștigată”. Și cu toate acestea asemănarea cu lumea a crescut și noi ne scufundăm tot mai mult. Cu regret nu suntem conștienți de faptul acesta. Și tocmai acest fapt precum și caracterul slujirii, așa cum ne este el prezentat în Cuvântul lui Dumnezeu, nu ne încurajează să respingem slujirea de corectare și de cercetare a conștiinței argumentând că „mai întâi ar trebui câștigată inima”. Înseamnă aceasta deci, că slujirea de corectare trebuie să aibă loc abia atunci când inima a fost câștigată? Nu se ascunde înapoia acestei idei părerea neconștientizată că atunci când inima a fost câștigată, totul este în ordine și slujirea de corectare nu mai este necesară? Dar acest lucru înseamnă cu adevărat că Cuvântul lui Dumnezeu nu mai este necesar pentru corectare (2 Timotei 3.16).

Este nevoie de judecare de sine; nu numai cu totul personal, ci și colectiv, precum și la aceia care slujesc prin Cuvânt, și la aceia care fac slujba de supraveghetor. Noi trebuie să învățăm, că „noi am păcătuit”. Nu este suficient dacă unii adaugă la slujirea lor și slujirea de corectare. Nu, aceasta nu este suficient. Noi toți trebuie să cădem înaintea feței lui Dumnezeu și să mărturisim starea noastră, și trebuie să înlăturăm idolii noștri și să năzuim ca prin ajutorul destoiniciei date de Domnul să facem lucrarea care ne-a fost încredințată și să facem, acolo unde este necesar, slujba de păstorire și de corectare.

Să medităm asupra acestor lucruri?

Filipeni 4.4-8 a fost citat așa fel ca să submineze slujirea de corectare. Iarși stă scris: „Și voi nu v-ați mâhnit” (1 Corinteni 5.2). Starea credincioșilor din Corint era contrară stării credincioșilor din Filipi, care au fost încurajați de Pavel „ca dragostea voastră să prisosească tot mai mult” (Filipeni 1.9). Starea lor comună era așa de bună, că el i-a încurajat să îndepărteze o „pată” mică (comparată cu ceea ce caracteriza adunarea din Corint în general):

„Îndemn pe Evodia și îndemn pe Sintihia să aibă același gând în Domnul” (Filipeni 4.2). Starea credincioșilor din Corint era dimpotrivă rea; și anume așa de rea că în cuvintele lui introductive Pavel nu scrie nimic de laudă cu privire la umblarea lor. Era felul lui ca în cuvintele de început să amintească ceva de laudă – dacă exista ceva. Însă aici în Corint era rău moral. Însă un lucru l-a lăudat el în 1 Corinteni 1: el a lăudat ceea ce harul lui Dumnezeu le-a dăruit. El nu a lăudat nimic cu privire la umblarea lor. Este bine să se mediteze la aceste lucruri. În orice caz Pavel le-a spus, că ei ar fi trebuit să se întristeze. El nu le-a spus, că ei trebuiau să se bucure mereu. El nu le-a spus că ei ar trebui să se gândească la cele pe care noi le găsim în Filipeni 4.8. Mai degrabă ei ar trebui să se gândească la starea lor rea și la răul din mijlocul lor; și Pavel a numit pe nume multe din aceste lucruri.

Erau inimile credincioșilor din Corint, vorbind în general, într-o stare bună? Cum s-a comportat Pavel cu ei? El le-a trimis o slujbă de corectare călăuzită de Duhul. Întreaga scrisoare este caracterizată de mustrare și de asemenea ea conține și ironie. S-a îmbunătățit starea lor prin aceasta? Cât de mare a fost bucuria lui când prin Tit a aflat noutăți bune. Și el s-a bucurat nu numai de veștile bune, ci și de „bucuria lui Tit” (2 Corinteni 7.3).

Apostolul a trimis credincioșilor din Corint un cuvânt inspirat. Sentimentele lui în privința aceasta sunt exprimate în 2 Corinteni 7: el era îngrijorat că scrisoarea lui ar putea duce la o înstrăinare, căci el însuși cunoștea severitatea acestei scrisori și efectul pe care ea trebuia să-l aibă asupra conștiinței (aceasta necesită întotdeauna călăuzirea prin Cuvântul lui Dumnezeu în puterea Duhului). Dumnezeu a folosit această scrisoare, ca să conducă pe credincioșii din Corint pe calea de restabilire, cu toate că pentru început multe lucruri au rămas în neorânduială (2 Corinteni 12.21).

Deci aceasta este însușirea primei epistole către Corinteni. Desigur acolo găsim și adevăruri obiective. Însă în natura ei această epistolă este deosebit de corectivă. Noi avem nevoie de ambele: explicații doctrinare și slujiri corective (Tit 2.15; 1 Timotei 6.3; 2 Timotei 4.2).

Cele mai multe epistole conțin mai mult sau mai puțin ambele: atât slujirea de corectare cât și învățătură. Cu cât timpul înaintează mai mult, cu atât mai mult decăderea a crescut, și Duhul Însuși a preluat misiunea să corecteze și să atenționeze. Să ne gândim numai la epistola lui Iuda: el ne scrie că intenția lui era „să-și dea toată silința să scrie despre mântuirea noastră comună”. Aceasta este bine și noi avem nevoie de ea. Dar cu toate că aceasta era intenția lui, Duhul lui Dumnezeu avea altceva de făcut. De aceea Iuda continuă: „am fost nevoit să vă scriu și să vă îndemn” (versetul 3).

Apocalipsa 2-3

Lăsăm epistolele înapoia noastră și vrem să ne îndreptăm atenția în mod deosebit asupra Apocalipsa 1-3. Existența cărții Apocalipsa este o mărturie continuă asupra faptului că vasul mărturiei [Adunarea] se află în decădere. Eșecul este prilej pentru profetie. Și existența acestei cărți profetice, care încheie canonul nou-testamental, este un indiciu referitor la abaterea

generală. Vedem aici pe Hristos în poziția unui *judcător*, care Se prezintă sub forme diferite, ca astfel să se ocupe cu starea individuală a fiecărei adunări (biserici).

Cu toate acestea El i-a încurajat, i-a chemat mereu la pocăință și a prezentat binecuvântare pentru biruitor. Aici este lucrarea de slujire a lui Hristos Însuși, așa cum El umblă în mijlocul adunărilor (bisericilor). El nu a procedat după etalonul „predică pe Hristos”, așa cum se spune deseori. Mesajul lui *era* Hristos și ceea ce se cuvine lui Hristos și ce nu se cuvine lui Hristos.

Vrem să luăm două exemple din Vechiul Testament, care ne ajută pentru o înțelegere mai bună, căci lucrurile acestea au fost scrise pentru învățătura noastră.

Hagai și Zaharia

Hagai și Zaharia sunt două exemple excelente pentru slujirea profetică. Slujirea fiecăruia dintre ei avea într-adevăr puncte cheie diferite, însă slujirea lor avea același țel, și slujirea făcută de unul întregea slujirea făcută de celălalt.

Hagai avea o lucrare de slujire de corectare. De aceea el este numit deseori „profet”, mult mai des decât Zaharia. El este numit chiar „solul Domnului” cu „mesajul Domnului”. Dumnezeu știe că nouă nu ne place slujirea pentru corectare – și tocmai de aceea slujitorul acesta este numit profet al lui Dumnezeu.

Lucrarea lui Zaharia avea ca și conținut gloria care va veni. Așa ceva ne place. Însă din Zaharia 1.1-6 deducem că el nu s-a dat înapoi de la slujirea de corectare, și că el s-a identificat cu slujirea făcută de Hagai. Zaharia a dat mai departe îmbărbătările sale, înainte chiar ca Hagai să termine lucrarea sa. Însă Zaharia a vorbit despre glorie [abia] *după ce* Hagai și-a încheiat slujirea. Gândesc că ceva nu este în ordine dacă un predicator nu se identifică cu cei care practică o slujire de corectare. Caută el cumva o cale mai ușoară, mai plăcută? Nu s-a gândit el în privința aceasta? Lucrarea unuia poate accentua unele lucruri „obiective” (așa ca Zaharia, care totuși nu s-a temut să facă și o lucrare de corectare). Dar se identifică el și cu aceia care fac o lucrare asemănătoare cu a lui Hagai, așa cum s-a identificat Zaharia cu Hagai?

Da, inimile rămășiței trebuiau câștigate. Dar ar fi fost o chestiune rea, dacă din acest motiv s-ar fi încercat să se sfârșească slujba lui Hagai sau să se înfiereze. Realmente inimile lor au fost aduse înapoi tocmai prin lucrarea inițială de slujire a lui Hagai. Dumnezeu este mai înțelept decât noi. Rămășița a prosperat „prin profeția lui Hagai, profetul, și a lui Zaharia” (Ezra 6.14). Responsabilitatea noastră este să practicăm slujirile care ne-au fost încredințate de Dumnezeu, respectiv să le primim și să lăsăm în seama lui Dumnezeu să câștige inimile. Credincioșii nu sunt numai inimă sau numai conștiință. Și în aceeași măsură este greșit să se respingă sau să se înfiereze „slujirea inimilor” sau „slujirea conștiinței”: „Nu stingeți Duhul, nu disprețuiți profețiile” (1 Tesaloniceni 5.19,20).

Maleahi

Ce carte deosebită este cartea Maleahi; ea nimicește orice mulțumire de sine însuși! Cerințele și muștrările lui Dumnezeu au fost urmate de întrebarea obraznică, mereu repetată: „În ce fel ...?” – în total de șase ori. Maleahi a exercitat cu autoritate o slujbă de corectare. A condus aceasta la un rezultat bun? Nu la mulți, însă la unii: „Atunci cei care se tem de Domnul au vorbit adesea unul cu altul” (Maleahi 3.16). Când a fost acest „atunci”? Atunci când muștrările Domnului prin robul Său Maleahi au cercetat conștiința lor și credincioșii aceștia s-au smerit și s-au apropiat de Dumnezeu. Era o zi a decăderii, și pentru aceasta era necesară această slujire.

„Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și folositoare pentru învățatură, pentru convingere, pentru îndreptare, pentru instruire în dreptate” (2 Timotei 3.16).

Titlul original: „Part 2: The Lord’s Message”,
în *A Few Thoughts on Ministry in the Assembly*, 1985, Present Truth Publishers, pag. 15–21.

Anexe

Anexa nr. 1 – Alte gânduri referitoare la slujba de corectare

Interpretarea că ar trebui să se predice numai Hristos și dragostea Lui (ca și cum predicarea a ceea ce se cuvine lui Hristos nu ar însemna să predici pe Hristos) a fost justificată într-o revistă pentru creștini în felul următor:

Însă Domnul avea și un mesaj de judecată pentru biserica din Efes. Ea tocmai își pierduse dragostea dintâi. El tocmai a condamnat-o pentru ceea ce ea a făcut în râvna ei – probabil din dragoste, dar nu din dragostea dintâi. Dragostea dintâi a credinciosului după convertirea lui este îndreptată spre Persoana lui Hristos. Că tocmai această dragoste trebuia să crească în Efes era ca o povară pe inima lui Pavel în rugăciunea lui pentru ei (Efeseni 3.14-19). Însă acum dragostea pentru Hristos a fost înlocuită: prin dragostea pentru poziția bisericească corectă spre învățatura corectă, spre dreptate, spre evaluare. Toate aceste lucruri își au justificarea lor și locul lor, dar ar fi mult mai bine dacă ele ar fi trezite de dragostea pentru Hristos. Domnul a văzut că tocmai aceasta lipsea. În exterior biserica părea sănătoasă, însă Domnul vedea inima: dragostea ei dintâi trecuse. Nu este în aceasta o lecție pentru astăzi, și anume pentru aceia care slujesc Adunării în lucrarea de vestire a Cuvântului? Nu ne-ar determina vestirea Persoanei și a lucrării lui Hristos, care măresc dragostea credinciosului, la o umblare bună? Dragostea pentru Acela care ne-a iubit chiar până în moarte dă naștere în noi mai degrabă la temere de Dumnezeu, decât o pot face indicațiile fraților bine intenționați. Hristosul, care ne-a atras din dragoste, pentru ca noi să-L căutăm cu pocăință și credință, va da naștere zilnic în noi la dragostea care ne ține permanent aproape de El.

Învățătura pe care scriitorul o trage din aceasta pentru timpul actual, contrazice Scriptura, de exemplu 2 Timotei 3.16:

- **2 Timotei 3.16:** Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și folositoare pentru învățătură, pentru convingere, pentru îndreptare, pentru instruire în dreptate.

De ce vrea cineva să afirme că locul acesta din Scriptură este valabil numai în domeniul particular [de exemplu în studiul Biblic personal] și în cazul atenționărilor personale? Dacă el se aplică la vestirea Cuvântului, atunci Scriptura este folositoare pentru lucrarea de slujire pentru corectare. La fel de folositoare este și pentru instruire, pentru ca credinciosul să crească în cunoaștere, și prin aceea că ea se adresează sentimentelor. O prezentare echilibrată în privința aceasta se găsește în *The Bible Treasury* într-un articol referitor la cele șapte biserici:

Învingătorului nu îi este făgăduit nimic pentru timpul de acum, căci umblarea prin credință are ca principiu că noi ne bucurăm de ceea ce vom savura în viitor, însă nu în împrejurările de viață actuale. Aceasta a fost odinioară așa la eroii credinței din timpul acela, și aceasta trebuie să fie valabil și astăzi pentru toți care vor să fie învingători. De aceea Domnul vorbește despre „Pomul vieții, care este în Paradisul lui Dumnezeu” [Apocalipsa 2.7].

Acest fel de asistență spirituală are nevoie de un studiu mai larg. Ce putea fi trecut cu vederea ca lucru neînsemnat era în ochii lui Hristos o chestiune rea. Îngerul [adunării din Efes] căzuse, prin aceea că și-a părăsit dragostea dintâi: „Amintește-ți deci de unde ai căzut”, i-a zis Domnul [Apocalipsa 2.5]. Fiecare cuvânt de aici este important. Îngerul căzuse, și cât de mare era căderea! El trebuia să-și amintească de aceasta și trebuia să se pocăiască și să facă lucrările dintâi. Dacă nu va face așa, Domnul îl va judeca. Pentru a ajuta sufletelor aflate în această stare, El le îndreaptă atenția spre viitor și le face cunoscut ce va da El învingătorului. Numai a arăta ce este fals nu ajută omului pentru a veni pe drumul bun. Domnul tratează două lucruri: El le deschide ochii pentru ca ei să vadă ce este fals; și El lucrează la inimile lor, ca să-i facă învingători. Ochii li se deschid prin aceea că El le arată eșecul lor; inimile lor sunt câștigate, prin aceea că sufletul este preocupat cu harul lui Dumnezeu.¹⁶

„Ochii li se deschid prin aceea că El le arată eșecul lor.” Crezi tu cu adevărat că Dumnezeu, în cazul că noi nu ascultăm, nu ne va vorbi mai mult despre eșecul nostru? Crezi tu cu adevărat, că Dumnezeu, dacă El respectă propriile Lui principii morale, nu ne va chema mereu la întoarcere? (Sau s-ar putea ca El să ne împlinească cererea și va trimite „uscăciune în sufletele noastre” [Psalmul 106.15]). El este credincios. Cu câtă credincioșie a trimis Dumnezeu mereu profeții („trezindu-i de dimineață și trimițându-i” [2 Cronici 36.15; Ieremia 25.4]). *Noi trebuie să fim restabiliți când ne-am abătut.* Am renunțat noi astăzi la acest principiu divin și ne comportăm ca și cum Dumnezeu l-ar ignora? Nu ne înșelăm singuri când credem că

---

¹⁶ Din „The Epistles to the Seven Churches Viewed Practically” în *The Bible Treasury*, Anul 9, 1872–3, pag. 238.

Dumnezeu va ignora cerințele morale adresate de El celor care sunt ai Lui și că El vorbește cu noi numai o singură dată (sau chiar deloc) despre abaterea noastră, și atunci ne prezintă numai „adevărul obiectiv”? Așa își educă copiii un bărbat spiritual sau un bărbat cu mintea sănătoasă? Scuzați-mă, vă rog? Vorbește el cu ei numai o singură dată, sau numai de două ori despre drumul lor greșit? Cu siguranță el se va ruga și va striga la Dumnezeu și va face tot ce este posibil ca să-i aducă pe drumul cel bun. Și la fel de sigur Tatăl nostru credincios va disciplina mereu pe copiii Săi – nu numai cu câteva cuvinte, așa cum a făcut Eli, ci El îi și va pedepsi.

Sunt total de acord cu afirmația citatului al doilea: „Numai a arăta ce este fals nu ajută omului pentru a veni pe drumul bun.” Aceasta este adevărat. Însă este o parte esențială a drumului de binecuvântare rânduit de Dumnezeu. Este la fel de fals să nu arăți ce este fals. Dacă nu se arată ce este fals, aceasta nu va ajuta pe om să ajungă pe drumul corect. Să nu cădem pradă unei iluzii într-o chestiune așa de decisivă și importantă, ceea ce ar trebui să fie caracteristica slujirii în ziua decăderii, deci astăzi. Să procedezi greșit în privința aceasta va facilita abaterea de la voia Domnului.

Greșeala care se face cu privire la slujirea corectivă (conform citatului de mai sus), nu a început prin aceea că s-a încercat să se dea la o parte această slujire. Altceva a premers aceasta. Îi place lui Hristos dacă noi ocupăm o poziție bisericească corectă? Iubește Hristos învățătura sănătoasă, dreptatea și judecata sănătoasă? Da, El le iubește pe acestea, și noi ar trebui să iubim ce iubește El. Dragostea pentru aceste lucruri nu „înlocuiește” dragostea pentru El. Hristos așteaptă de la noi, ca noi să iubim aceste lucruri. Fără îndoială credincioșii din Efes au făcut aceasta, căci altfel cum ar fi putut El lăuda aceasta, dacă dragostea lor pentru aceste lucruri ar fi însemnat că ei au pierdut dragostea dintâi, ceea ce El a condamnat?

Dragostea lor pentru Hristos nu a fost înlocuită prin aceste lucruri. Ei iubeau pe Hristos, însă nu cu dragostea care se caracterizează prin aceea că eul este uitat, adică nu este ținut în seamă. „Dragostea dintâi” este dragostea față de Celălalt, în care eul este uitat. S-a dezvoltat o preocupare de sine și prin aceasta o lipsă de judecare de sine și de autoapreciere. După aceea dragostea s-a amestecat cu preocuparea de sine. Aceasta este rădăcina morală a decăderii: introducerea de interese proprii, de interese personale în lucrurile lui Dumnezeu. Deci, eu cred că aceasta este ceea ce a spus cu adevărat scriitorul numit mai sus, însă cu alte cuvinte.

Remediul fals este de aceea o slujire care se concentrează asupra Persoanei și lucrării lui Hristos, ca prin aceasta dragostea și devotamentul să fie înmulțite și tocmai prin aceasta se dă la o parte ceea ce caracterizează cele mai multe scrisori adresate celor șapte biserici; și anume, slujirea de corectare făcută de *Judecătorul* care umblă în mijlocul lor. Hristos are această poziție până când El va veni! Fie ca cel care are urechi de auzit să audă ce spune Duhul bisericilor: „*Pocăiește-te!*”

Este adevărat: aceasta nu este tot ce spune Domnul. Însă noi nu avem voie să dăm la o parte această parte a mijlocului de remediere, spunând: predică Persoana lui Hristos și lucrarea Lui, în loc să practicăm slujirea de corectare. – Aceasta este o slujire neechilibrată, și tocmai în

privința aceasta greșim deseori. „Pocăiește-te” include *judicare de sine*, și în aceasta greșim cu privire la restabilirea noastră.

Probabil pe neobservate și pe nesimțite nu am apreciat lucrurile așa cum ar fi trebuit: remediul parțial corect, acela de a predica pe Hristos și lucrarea Lui (adevărul obiectiv), este un semn că noi am părăsit dragostea dintâi. Uneori este dureros pentru slujitorul lui Dumnezeu să trebuiască să facă slujiri de corectare. Noi putem iubi pe Hristos și cu toate acestea chibzuim dacă ne putem cruța de durerea aceasta, prin aceea că nu facem slujirea de corectare. „Dragostea dintâi” este față de Hristos, care se caracterizează prin aceea că eul este uitat, nu este luat în seamă. Cine respinge să facă slujirea de corectare, acela ține seama de eul persoanei, ceea ce cu siguranță va conduce la mai multă decădere în poporul lui Dumnezeu. Cine respinge să facă slujire de corectare, aceluia nu-i va reuși să facă iarăși lucrările dintâi. Lucrările dintâi sunt lucrări care rezultă din dragostea pentru Hristos și care sunt caracterizate prin aceea că eul este uitat. Respingerea practicării de slujiri corective poate foarte bine fi din cauza că se ține seama de eu, indiferent în ce măsură îți dai seama de aceasta sau consideri că este greșit; numai dacă cineva nu știe de responsabilitatea lui.

Dacă am fi fost atenți la felul cum a acționat Domnul nostru în aceste ultime mesaje ale Lui adresate nouă, atunci aceasta ne-ar fi arătat clar că este nevoie de slujirea de corectare. Domnul este nu numai Cap, Domn, Mire etc., El este și *Judecătorul*, care umblă în mijlocul sfeșnicilor de aur. Și caracterul acesta El îl menține până când El va veni. Probabil am pierdut conștiința aceasta, dar ea este adevărată chiar în momentul acesta.

Anexa nr. 2 – J.N. Darby despre: Un dar pentru o anumită situație?

În alte locuri se pot găsi expunerile pozitive despre daruri ale lui Darby. În citatul care urmează găsim nu numai afirmațiile sale pozitive, că darurile sunt date pentru durată permanentă, ci totodată el neagă ideea că darurile sunt date temporal și pentru anumite situații. Astfel el neagă de exemplu ideea că cineva devine păstor pentru un anumit act. Aceasta este valabil și pentru ideea că cineva ar fi „profet numai pentru o anumită situație”. Aceasta înseamnă că Noul Testament nu învață ceva de felul „acțiune profetică”, ce înseamnă efectiv așa ceva.

Dumnezeu nu dă slujba de păstor, El dă păstori. Aceasta nu este lipsit de importanță, căci Pavel, un profet, nu a profetit permanent, cu toate că el a fost întotdeauna un profet. El era totodată apostol, cu toate că el nu a practicat întotdeauna lucrarea de apostol. Astfel Hristos nu dă funcția de apostol, ci El dă apostoli. [...]

Să presupunem că eu ți-aș da astăzi împuternicirea pentru o slujbă de păstor categorică, și aceasta ar fi totul. Însă nu așa este aici: Dumnezeu dă ca păstor pe bărbat, și acesta este pentru totdeauna un păstor, cu toate că Dumnezeu ar putea să-i ia darul acesta, dacă El ar vrea. Bărbatul are această poziție și această funcție. Pavel a fost întotdeauna un apostol. Funcția de apostol nu era ceva care venea asupra lui și pleca iarăși de la el, ci el era pentru totdeauna un apostol. Dacă studiem puterea Duhului Sfânt în prima epistolă către

Corinteni, atunci citim: „Dumnezeu a pus pe unii în Adunare: întâi, apostoli; al doilea, profeți ...” [1 Corinteni 12.28], însă aceasta este mai mult o lucrare a Duhului Sfânt aici pe pământ ca [exercitare] a puterii.¹⁷

Anexa nr. 3 – C.H. Mackintosh despre: slujire prin daruri

Cu toate acestea principiul lui Elihu trebuie să fie valabil. Dacă cineva trebuie să vorbească cu autoritate și efect practic, atunci el trebuie, cel puțin într-o oarecare măsură, să fie în stare să spună: „Sunt plin de cuvinte, duhul dinăuntru meu mă constrânge. Iată, lăuntru meu este ca vinul care n-are răsuflare; ca niște burdufuri noi, este gata să plesnească. Voi vorbi, ca să gădesc ușurare; îmi voi deschide buzele și voi răspunde” (Iov 32.18-20). Așa trebuie, cel puțin în parte, să fie întotdeauna la toți aceia care vorbesc inimilor și conștiințelor ascultătorilor cu autoritate și putere de influență. Prin cuvintele înflăcărare ale lui Elihu ne amintim energic de locul remarcabil din capitolul al șaptelea al evangheliei după Ioan: „Cine crede în Mine, cum a spus Scriptura, din inima lui vor curge râuri de apă vie” (Ioan 7.38). Este adevărat că Elihu nu cunoștea adevărul acesta măreț, care este pus în aceste cuvinte ale Domnului nostru; deoarece aceste cuvinte au fost rostite abia cincisprezece secole după el. Și cu toate acestea el cunoștea principiul. El posedă deja germenul a ceea ce mai târziu se va arăta în înflorire deplină și ca rod copt. Elihu știa că un om poate vorbi cu claritate, severitate și autoritate numai atunci când lui i-a fost dat aceasta de către Cel Atotputernic. El a ascultat până când a fost obosit de multele cuvinte lipsite de putere – lucruri de la sine înțelese -, cuvinte rostite de oameni din propria experiență sau le-au preluat din bogăția putredă a tradiției umane. Toate acestea l-au adus aproape la epuizare. Însă după aceea el se ridică în puterea măreață a Duhului, ca să dea ascultătorilor lui cuvintele lui Dumnezeu.

În aceasta constă taina profundă și binecuvântată a puterii și succesului în slujire. Petru scrie: „Dacă vorbește cineva, să fie ca și cuvinte ale lui Dumnezeu” (1 Petru 4.11). Aceasta înseamnă, privit în sens strict, nu o simplă vorbire potrivit Scripturii, ceea ce cu siguranță este deosebit de important și esențial. Este mai mult decât aceasta. Cineva se ridică și vorbește aproape o oră ascultătorilor lui, și probabil de la început și până la sfârșit nu spune nici măcar o propoziție contrară Scripturii. Și este posibil ca tot timpul să nu fi vorbit cuvinte ale lui Dumnezeu – probabil nici nu a fost portavoce a lui Dumnezeu și nu a făcut cunoscut ascultătorilor gândurile lui Dumnezeu.

Aceasta este o chestiune foarte serioasă. Toți cei care sunt chemați să-și deschidă gura în Adunare, ar trebui să se gândească cu seriozitate la aceste lucruri. Este una să exprimi o anumită măsură de sentimente autentice. Este o cu totul altă chestiune să fi canalul de comunicare viu între inima lui Dumnezeu și sufletele credincioșilor. Și numai aceasta din urmă, și exclusiv aceasta, este adevărata slujire. Fratele, care vorbește cu adevărat ca portavoce a lui Dumnezeu, va aduce conștiința ascultătorilor lui în lumina prezenței

---

¹⁷ Din „Substance of a reading on Ephesians“ în *Collected Writings of J.N. Darby*, vol. 27, pag. 73.

divine într-o măsură așa de mare, că fiecare colț al inimii lui va fi luminat și fiecare punct moral va fi atins. Aceasta este adevărata slujire. Orice altceva este fără putere, fără valoare și fără rod. Nu este nimic mai regretabil și mai umilitor, decât să trebuiască să-l asculți pe cineva care vorbește evident din sursele lui sărăcăcioase și de deplâns și prezintă adevăruri din mâna a doua, precum și gânduri pe care el le-a primit de la alții și pe care el încă nu și le-a însușit. Unul ca aceștia ar trebui mai bine să tacă, aceasta ar fi mai bine atât pentru el cât și pentru ascultătorii lui. Însă nu numai aceasta: deseori auzim pe cineva vorbind despre ceea ce pe el în preocupă în mod deosebit și ce i-a adus mult folos. S-ar putea ca el să spună adevăruri, chiar adevăruri importante. Dar aceasta nu este adevărul pentru sufletele credincioșilor, nu este adevărul pentru moment. Probabil, în ceea ce privește subiectul predicii sale, el a vorbit adevărul conform Scripturii. Dar el nu a vorbit „ca fiind cuvinte ale lui Dumnezeu”.

Fie ca noi toți să învățăm o lecție prețioasă de la Elihu, care cu siguranță este foarte necesară. Unii ar putea fi înclinați să spună că este o lecție grea, o vorbire dură. Dar nu este așa: dacă trăim numai în prezența Domnului și permanent suntem conștienți de nimicnicia noastră și de a-tot-suficiența lui Dumnezeu, atunci vom cunoaște taina minunată despre slujirea deosebit de eficientă. Vom ști cum să ne sprijinim numai pe Dumnezeu, și în felul acesta să fim independenți de oameni, așa cum se cuvine. De asemenea vom fi capabili să înțelegem importanța și puterea cuvintelor lui Elihu: „Nu voi părtini pe nimeni, nici nu voi linguși pe cineva, pentru că nu știu să lingușesc: Cel care m-a făcut m-ar lua imediat” (Iov 32.21,22).

Dacă studiem slujirea lui Elihu, găsim două elemente mărețe, și anume „har și adevăr”. Aceste două lucruri erau fundamentale pentru lucrarea făcută lui Iov; Elihu le prezintă cu o putere deosebită. El are cuvinte foarte clare pentru Iov și prietenii lui, așa că el nu vine cu cuvinte măgulitoare. În locul acesta vocea „adevărului” pătrunde cu claritate mare în urechile ascultătorilor. Adevărul îl așează pe fiecare la locul lui corect, și pentru că el face aceasta, el nu are pentru nimeni cuvinte măgulitoare – indiferent cât de mult omul muritor s-ar bucura prin ele. Omul trebuie dus la punctul în care el se recunoaște, că el își vede starea proprie și mărturisește ce este el însuși cu adevărat. Exact aceasta era ceea ce îi trebuia lui Iov: el nu se cunoștea pe sine, și prietenii lui nu puteau să-i ofere această înțelegere. El avea nevoie să fie condus în adâncime, însă prietenii lui nu-l puteau conduce acolo. El avea nevoie de judecare de sine, însă prietenii lui erau total incapabili să-l determine să facă aceasta.

Elihu dimpotrivă începe să spună lui Iov adevărul, și Îl prezintă pe Dumnezeu în adevăratul lui caracter.¹⁸

Titlul original: „Appendix I: Further Thoughts on Corrective Ministry; Appendix II: J.N. Darby on Gift for an Occasion; Appendix III: C.H.M. on Ministry by Gift”, în *A Few Thoughts on Ministry in the Assembly*, 1984, Present Truth Publishers, pag. 23–30

¹⁸ Din „Job and his friends” în *Miscellaneous Writings*, Cartea 1.